

Пророкът на огъня и пишината

Детска повест за пророк Илия

иерей Мирослав Николов

Автор, илюстрации и художествено
оформление иерей Мирослав Николов

www.karmil.eu

Пророкът на огъня и пишината

Обръщение към децата

Скъпи деца, тази книжка разказва за един пророк, който говореше с Бога — и слушаше. Илия не беше велик с меч, а с вяра. Не с шум, а с пишина. Бог му говореше не с гръм, а с тих глас — както говори и днес на онези, които Го обичат. Нека и вие Го слушате с открито сърце. И не забравяйте: дори в най-сухите дни, Господ е близо до всеки, който Му вярва.

иерей Мирослав Николов

Глава първа: Няма да има дъжд

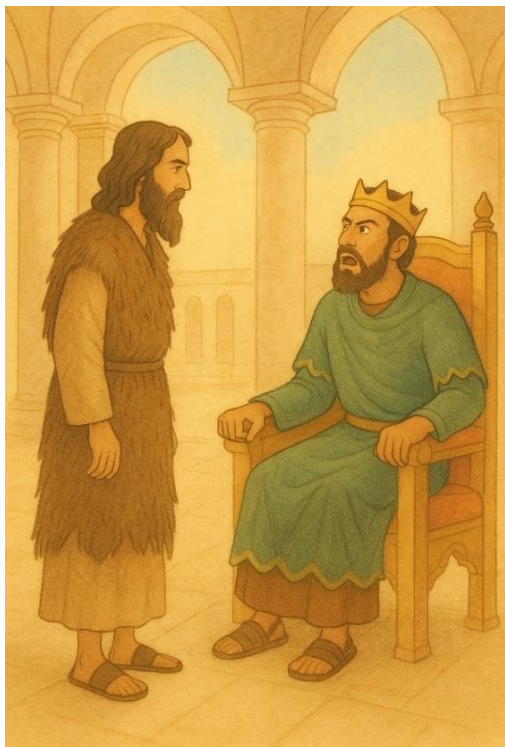
Преди много години, в земята Израил, хората бяха забравили своя Бог. Вместо да се молят на Него, те се покланяха на идоли – на фалшив бог, наречен Ваал.

Цар Ахав и жена му Иезавел казваха на народа:
– Не ви трябва Господ! Ваал ще ви даде дъжд, жито и вино!

Но Ваал не беше жив. И Бог, който вижда всичко, скърбеше.

Заповя Той повика Своя пророк – човек със смело сърце и
вярно ухо. И това беше Илия от Тисва.

Жегага припискаше земята. Пукнапините в пръстта зееха
капо гладни усти, а по листата на дърветата нямаше
капчица влага.

През прашните
улицы на
столицата
Самария вървеше
Илия с плащ от
козя кожа. Очите
му бяха като две
искри, които
светеха отвътре.
Той знаеше – Бог
го изпраща.

Без страх, с тежки стъпки, пророкът влезе в царския дворец.

Цар Ахав стоеше на сянка, с вино в ръка и зъл поглед.

– Кой си ти? – изръмжа той.

– Аз съм Илия – каза пророкът. – И нося Божие слово.

Ахав се намръщи, но Илия продължи с глас ясен и силен:

— Жив е Господ, Бог Израилев! Няма да има роса, нито дъжд в тези години, освен по моето слово!

Царят скочи гневен, но пророкът вече се обръщаше. Той не търсеше слава. Той търсеше волята на Бога.

А небето се затвори. Облаци нямаше. Вятърът стихна.

И започна сушата.

Глава втора: При потока Хорат

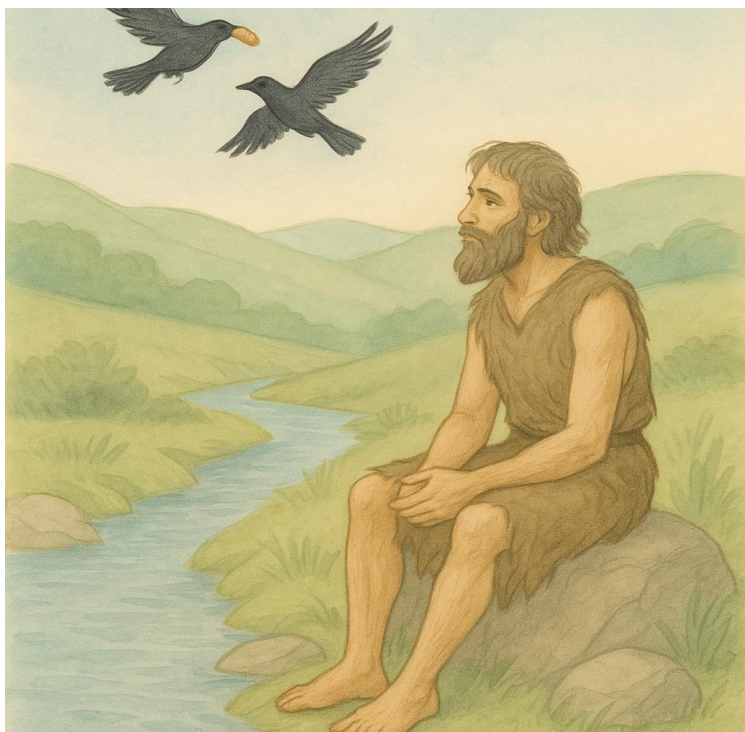
След като изрече пророчеството, Илия напусна града. Бог му беше казал:

— Опиди на изток, при потока Хорат. Там ще пиеш вода, и аз ще заповядам на гарвани да те хранят.

И пророкът пръгна. Стъпките му го отведоха далеч от шума
на хората, сред диви скали и дълбоки сенки.

Потокът печеше тихо, като шепот. Водата му беше бистра,
студена и жива.

Илия коленичи и пи. После се облегна на камък и затвори очи.

Скоро във въздуха се чу плясък от крила.

Гарвани. Черни, лъскави, с човки, които носеха хляб и месо. Те не грачеха. Те не кълвяха. Те служеха.

Сутрин и вечер, всеки ден, гарваните идваха. А пророкът ядеше, пиеше и се молеше.

В тази пишина, сред скалите и вятъра, Илия учеше неща, които никой цар не знае:

— Бог се грижи. Дори когато всички забравят. Дори чрез птици.

И тъй, дните минаваха. Но сушата не спираше.

Небето мълчеше. А потокът започна да пресъхва...

Глава прета: Шепа брашно и капка вяра

Потокът беше пресъхнал. Камъните горяха от слънцето.

Но Бог не бе забравил Своя пророк.

— Стани — каза Господ на Илия. — Иди в град Сарепта. Там живее вдовица. Казал съм ѝ да се грижи за теб.

Илия се изправи и пръгна по прашния път. Когато спигна портата на града, видя жена, която събираше дърва.

Тя беше слаба. Очите ѝ — уморени. До нея — малко момче.

— Донеси ми малко вода — каза тихо пророкът. — И късче хляб в ръката си.

Жената се спря.

— Заклевам се в Господа, твоя Бог — отвърна тя, — нямам нито хляб, нито нищо готово. Само шепа брашно в делвата

и малко масло в спомната. Събрах тия дърва, за да изпека последното за мен и сина ми. После... ще умрем.

Илия я погледна с милост.

— Не бой се — каза той. — Направи първо малка пипка за мен. А после за себе си и детето. Защото Господ казва: „Делвата с брашното няма да се изчерпи, и спомната с маслото няма да свърши, докато не падне дъжд на земята.“

Жената се поколеба... но в сърцето ѝ проблесна капка вяра.

Тя повярва на думите на пророка.

И се случи чудо.

Всеки ден имаше хляб. Делвата не се изпразваше. Маслото не свършваше.

Бог беше в техния дом – скрит в брашното, в маслото и в сърцето.

Глава четвърта: Огън от небето

Минаха много дни.

Сушата гореше земята. Нямаше роса, нито дъжд. Житото бе изсъхнало, кладенците – празни.

И тогава Бог каза на Илия:

– Иди при цар Ахав. Покажи се отново. Дошло е време народът Ми да разбере Кой е истинският Бог.

Илия се върна. А царят, щом го видя, извика:

— Ти ли си този, който погуби Израиля?

— Не аз — отвърна пророкът. — Ти и домът ти, защото оставихте Господа и следвате Ваал. Събери целия народ на планината Кармил, и всичките четиристотин и петдесет пророци на Ваал. Нека се реши днес Кой е Бог.

И на Кармил дойде народът — мъже, жени, деца. Там бяха и жреците на Ваал — облечени в цветни дрехи, с мечове и тъпани.

— До кога ще се чудите кого да слушате? — каза Илия. — Ако Господ е истинският Бог — слушайте Него! А ако е Ваал — слушайте него!

Тогава Илия предложи:

— Дайте две телета. Нека пророците на Ваал принесат в жертва едното и да се молят. Аз ще принеса другото. Но няма да палим огън.

Този Бог, който отговори с огън — Той е истинският Бог.

Всички се съгласиха.

Жреците на Ваал насякоха дърва, положиха жертвата си и викаха:

— О, Ваале, отговори ни!

От сутринта до обед — викаха, подскачаха, режеха се, танцуваха... Но не се чу нито глас, нито звук. Нямаше отговор.

А Илия споеше тихо.

После дойде неговият ред.

дърва и жертвата. Поля всичко с вода — веднъж, дважд, три пъти, докато всичко се намокри. И тогава Илия се помоли:

— Господи, Боже на Авраам, Исаака и Якова, нека се узнае днес, че Ти си Бог в Израил... И че аз съм Твой слуга...

И внезапно — огън падна от небето! Той погълна жертвата, дървата, водата, дори камъните. Народът падна на колене и извика:

— Господ е Бог! Господ е Бог!

А небето се отвори.

И отдалече се зададе облак, колкото човешка длан...и започна да вали.

Глава пета: Тихият глас

Царицата Иезавел беше чула какво се случи на Кармил.

— Заклевам се — закрещя тя, — че утре по това време Илия ще е мъртъв!

Пророкът чу вестта. И сърцето му напеежа.

Толкова народ беше повярвал... а сега всичко изглеждаше сякаш се руши.

Илия избяга в пустинята. Вървя цял ден. Накрая легна под едно дърво и каза:

— Господи... спига вече. Вземи душата ми. Сам останах. И заспа. Но Бог не го беше оставил. Ангел го събуди и каза:

— Стани и яж.

И до него бяха поставени хляб, опечен на камъни, и стомна с вода. Това се случи два пъти.

После Илия събра сили и пътува четиридесет дни и четиридесет нощи до Божията планина — Хорив.

Там, в една пещера, се скри. И чу глас:

— Какво правиш тук, Илия?

— Вярно служих на Господа, без да се отклоня — отговори той.

— Но останах сам. И търсят душата ми да я отнемат.

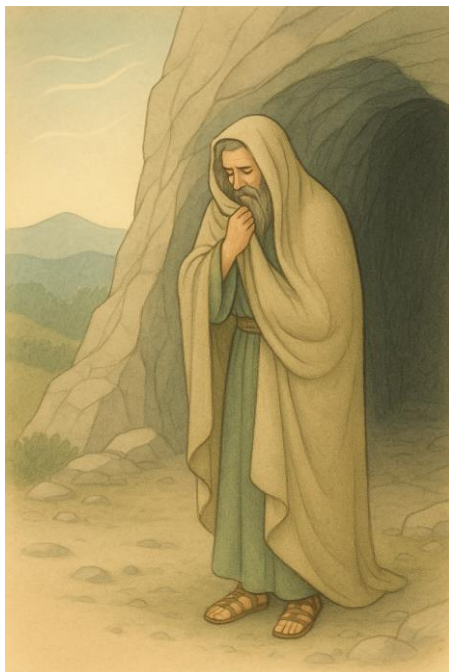
— Излез — каза гласът — и застани пред Мен.

И Илия застана.

Вяпър голям премина — въртеше камъни и разкъсваше дървета. Но Бог не беше във вяпъра.

След вяпъра дойде земетресение. Земята се люлееше. Но и там не беше Бог.

После дойде огън. Пламнаха скалите. Но Бог не беше в огъня.

И погава... тишина.

Глас пънък, пих.

Илия се зави с
наметалото си и
закри лицето си.

Там, в тишината,
беше Бог. Не в шума.
Не в гнева.

В тихия глас — който

лекува, води, и говори на онези, които слушат със сърцето.

Глава шеста: Огнената колесница

Времето минаваше.

Илия беше остарял, но духът му беше още силен.

Бог му беше казал, че скоро ще го вземе при Себе Си.

Един ден, той пръргна заедно със своя ученик — Елисей.

Минаха през планини и реки, мълчаливо. Илия гледаше напред.

Елисей вървеше до него — вярно, с любов.

— Кажи ми какво искаш от мен — рече Илия, — преди да бъда отнет от теб.

— Искam двойно от твоя дух — отвърна Елисей.

— Трудно нещо поиска — каза Илия. — Но ако ме видиш, когато бъда взет, ще го получиш.

И продължиха.

Когато спигнаха до река Йордан, Илия свали наметалото си, удари водата — и тя се раздели. Двамата минаха по сухо.

И погава – огнена
колесница с
огнени коне слезе
от небето.
Между тях
премина
светлина, и Илия
се възнесе към
небето в бурен
вихър.

Елисей извика: –

Тапко мой! Тапко мой! Колесница Израилева и негови
конници! Но Илия вече беше в Небето. А на земята остана
само наметалото му.

Елисей го взе. Стисна го. И когато се върна при реката Йордан, удари водата с него — както бе направил учителят му. И рече:

— Къде е сега Господ, Бог на Илия?

И водата отново се раздели. Бог беше с Елисей. А Илия — жив — беше с Бога.

Какво ни учи Илия?

Илия беше Божи приятел. Той не беше цар, не беше силен войн. Но имаше нещо по-важно — вярваше на Бога с цялото си сърце. Понякога беше сам, понякога му беше трудно, но той никога не се отказа да слуша Господа. Бог не говореше с гръм. Не с буря. Говореше тихо. Кротко. В сърцето. И днес е така. Ако ти вярваш, ако си добър, ако обичаш — Бог ще бъде с теб. Ще те води.

Ще ти говори — дори с най-тихия глас. Бъди смел като
Илия. Слушай Бога в пишинапа. И знай — Той винаги е до
теб.

Слушай като

Илия

(поучение в стих)

Пророк Илия Божия глас,
говори смело всеки час.
Не със меч и не със щип,
а с вяра като светъл кит.

Суша, вятър, зли царе
но Бог го пазеше добре.
А когато сам бе там,

чу глас тих почти без звук,
със плам.

Не във буря, не във гръм,
а в пишина сред скалний
хълм.

Там Господ шепна на дете,
което вярва и расте.

Бъди и ти като Илия
смел със вяра и добрия.
И слушай кротко, без страх
гласът на Бога в нощния мрак.

Съдържание

Пророкът на огъня и пишинапа.....	1
Обръщение към децата.....	2
Глава първа: Няма да има дъжд.....	3
Глава втора: При потока Хорат.....	5
Глава трета: Шепя брашно и капка вяра.....	8
Глава четвърта: Огън от небето.....	10
Глава пета: Тихият глас.....	15
Глава шеста: Огнената колесница.....	17
Какво ни учи Илия?	20
Слушай като Илия (поучение в стих)	21

Въведение към „Пътеводителя за родители“

Уважаеми родители,

Тази книжка за пророк Илия е създадена не само за да бъде прочетена, но и преживяна — заедно с вашето дете. Всяка глава от историята съдържа не просто разказ за едно отминало време, а ценни уроци за вяра, доверие, мъжество и духовно израстване.

„Пътеводителят“ е ваше помощно средство — за спокоен разговор, за общо вглъбяване, за усмивка и размисъл. Настърчаваме ви да се включите активно — с въпроси, с изслушване, с откровени споделяния. Тъкмо в тези мигове се изгражда най-силната връзка между поколение и вяра.

В края ще откриете и творчески страници — за оцветяване, довършване на изречения, лична молитва — защото всяко дете разбира и изразява духовното по свой уникален начин.

Благодарим ви, че правите това духовно четене пълноценно и живо. Вие сте важна част от тази история — както Илия бе наставник на Елисей, така и вие днес сте водач по пътя на вярата.

Пътеводител за родители

Уважаеми родители,

пази малка книжка не е само за четене — тя е за споделяне.

За разговор между вас и вашето дете. За общо откриване на

вечни истини — вяра, доверие, доблест и пишина.

Историята на пророк Илия е разказана тук с уважение към

библейския текст, но и с грижа за детското сърце.

Насърчаваме ви:

- Да четете заедно с детето — глава по глава.

- Да обсъждате темите — какво означава да вярваш, да

бъдеш смел, да слушаш Божия глас.

- Да задавате въпроси – и да изслушвате отговорите на детето с внимание.

Предлагаме и няколко въпроса за размисъл и творчески задачи, които ще направят четенето по-живо и осмислено.

 Въпроси за размисъл

1. Какво означава да вярваш на Бога, дори когато си сам?
2. Кой момент от историята на Илия ти се стори най-вълнуващ? Защо?
3. Как Бог показва, че се грижи за Илия, когато всички го бяха забравили?
4. Кога ти сам си усещал, че Бог те чува – дори в тишината?

5. Какво бихте направили, ако срещнете някой, който се чувства сам като Илия в пустинята?

Творчески странички

Оцвети сцената:

Огънят от небето на планината Кармил! (Остави празна страница със рамка – детето може да си нарисова как си я представя.)

Довърши изречението:

„Ако бях с Илия в пустинята, щях да му кажа...”

Напиши свое кратко послание до Бога:

„Господи, когато ми е трудно...”

Малък завет:

„Обещавам да слушам Бога дори когато...“ (оставено празно
за попълване от детето)

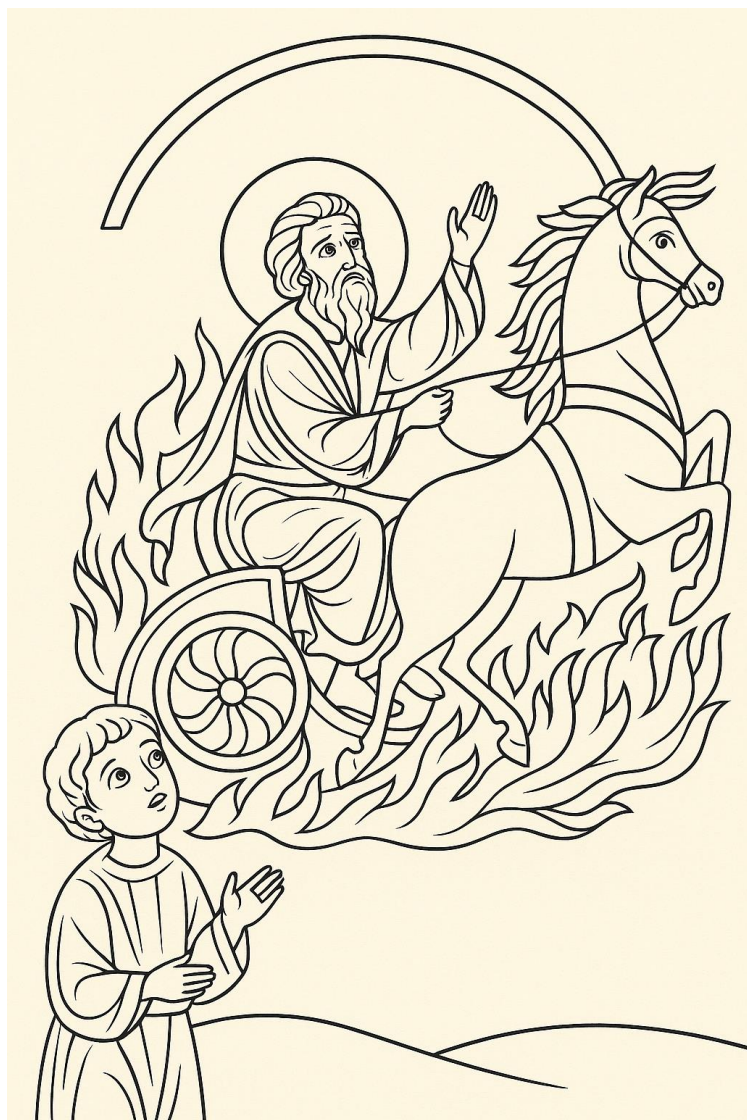

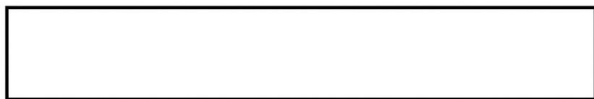
Заключение

„Пророкът на огъня и пишината“ не е само библейска
история. Това е разказ за душата на всяко дете – как да бъде
вярно, смело и да слуша с любов.

Благодарим ви, че сте част от това духовно пътешествие.

Страничка за рисување

Спраничка за рисување

Спраничка за рисување

Страничка за рисување

Град Пловдив 2005 год.